

РЕШЕНИЕ

№ 1123

гр. София, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20221000500512 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 293/03.09.2021 г., постановено по гр. д. № 587/2020 г. по описа на ОС-гр. Перник, частично е уважен предявеният от М. Е. В. срещу ЗАД „Армеец“ АД осъдителен иск с правна квалификация чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 30000 лв. (този иск е отхвърлен до пълния му предявен размер от 80000 лв.), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 29.08.2015 г. (в диспозитива на обжалваното решение погрешно е изписана датата „29.08.205 7“, поради което след влизане в сила на въззивното решение тази очевидна фактическа грешка трябва да бъде изправена от първоинстанционния съд), ведно със законната лихва върху присъденото главно парично притезание от 29.08.2017 г. до окончателното ѝ заплащане (тази акцесорна претенция е отхвърлена за периода от 29.08.2015 г. до 28.08.2017 г.). За сумата от 20000 лв. е уважен и предявеният под евентуалност от ЗАД „Армеец“ АД срещу третото лице-негов помагач Ц. С. В. обратен иск с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 219, ал. 3 ГПК за заплащане на сумата от 20000 лв., ведно със законната лихва от 29.08.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, при условие че застрахователят заплати на увредения това застрахователно обезщетение, тъй като застрахованият делинквент е управлявал процесното МПС с концентрация на алкохола в кръвта над нормативно установената норма.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че са установени всички правопораждащи спорното материално право юридически факти, а съобразно уредените в чл. 52 ЗЗД критерии за справедливост заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпване на процесното застрахователно събитие е в размер на сумата от 30000 лв. Счел е обаче, че заместващото обезщетение за претърпените неимуществени вреди не следва да бъде намалено на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, тъй като пострадалият чрез своето поведение (пътник в МПС без правилно поставен предпазен

колан) не е допринесъл в съвкупния съпричинителен процес за настъпване на вредоносния резултат. Обосновал е правния довод за неоснователност на правопогасителното възражение за изтекла 5-годишна давност по отношение на главното парично притезание, но е уважил това материалноправно възражение по отношение на акцесорната претенция - за заплащане на законната лихва за периода от 29.08.2015 г. до 28.08.2017 г. При настъпване на вътрешнопроцесуалното условие - уважаването на главния иск за сумата от 30000 лв., първоинстанционният съд е разгледал предявеният под евентуалност обратен иск и след като е приел, че той е основателен, го е уважил изцяло - за сумата от 20000 лв.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от ищцата в частта, в която предявеният иск с правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за сумата над 30000 лв. до пълния му предявен размер от 80000 лв., поддържайки, че то е необосновано, тъй като при определяне размера на заместващото обезщетение съобразно критериите за справедливост, установени в нормата на чл. 52 ЗЗД, решаващият първоинстанционен съд не е съобразил в достатъчна степен факта, че към настъпването на процесния транспортен инцидент ищцата е била на 16-годишна възраст, като е получила тежко увреждане (фрактура на ляв хумурс, съпроводена с панически страх и шоково състояние) - лечението е продължило в един сравнително дълъг период от време (6 месеца), съпроводено с извършването на две оперативни интервенции и значителни негативни психологически изживявания, което е довело до много по-интензивни болки и страдания. Твърди, че и към настоящия момент тя не се е възстановила напълно. Решението на ОС-гр. Перник е обжалвано и в частта, в която е била отхвърлена акцесорната претенция за заплащане на законна лихва върху главното парично притезание за периода от 29.08.2015 г. до 28.08.2017 г. (в тази част обаче не се навеждат конкретни правни доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, поради което в тази част въззивната жалба е бланкетна).

Въззиваемият-ответник е подал в законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба, в който излага правни доводи за нейната неоснователност. Не релевира довод за неправилност на първоинстанционното решение в частта, в която първоинстанционният съд е достигнал до извода, че наведеното материалноправно възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от противоправното поведение на ищцата (пътник в МПС без правилно поставен предпазен колан) е неоснователно, поради което въззивният съд не следва да го разглежда - арг. чл. 269, изр. 2 ГПК.

Третото лице-помагач на ответника не е подало писмен отговор на въззивната жалба, но в проведеното пред САС на 31.05.2022 г. о. с. з. неговият процесуален представител поддържа становище за нейната основателност.

Срещу първоинстанционното решение е подадена и въззивна жалба от трето лице-помагач на ответника в частта, в която предявеният иск с правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е уважен за сумата от 30000 лв., респ. в частта, в която е уважен и обратният иск срещу него - за сумата от 20000 лв. **Единственият** поддържан правен довод за неправилност на обжалваното решение на тези искове представлява съждението, че предявеното главно парично вземане е покрито с изтекла обща (5-годишна) погасителна давност (дори и това правно твърдение да е основателно, решението не би било недопустимо, както поддържа процесуалният представител на въззивника, а неправилно).

Въззиваемият-ищец не е подал в срок писмен отговор, но в проведеното на 31.05.2022 г. о. с. з. пред САС неговият процесуален представител изразява становище за нейната неоснователност.

Въззиваемия-ответник не е подал в срок писмен отговор на тази въззивна жалба, но в проведеното на 31.05.2022 г. о. с. з. пред САС неговият процесуален представител изразява становище за нейната основателност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни

доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

ОС-гр. Перник, е бил сезиран с последващо обективно съединени под евентуалност осъдителни иски с правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и по чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 219, ал. 3 ГПК.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, като дължи произнасяне само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Правната норма, регламентирана в чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

Както бе изяснено, въззивният съд действа като апелация (т. нар. ограничен въззив – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК), поради което той следва да се произнесе само по релевираните във въззивните жалби и отговора на въззивната жалба доводи. Следователно, правният спор, пренесен пред настоящата съдебна инстанция с въззивните жалби, се съсредоточава върху обстоятелството дали предявеното главно парично притезание е покрито с изтекла обща (5-годишна) погасителна давност, дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение, както и дали пострадалата е влошила своето психично състояние поради непредприемане на съответно лечение в продължение на 5 години (по довода на въззиваемия-ответник, наведен в отговора на въззивната жалба, предявена от ищцата).

Неоснователно се явява единственото поддържано от третото лице-помагач на ответника правно съждение за неправилност на обжалвания съдебен акт, а именно че главното парично вземане - за заплащане на дължимото застрахователно обезщетение, е покрито с изтичане на общата (5-годишната) погасителна давност.

Установява се, че процесното застрахователно събитие е настъпило на 29.08.2015 г., поради което уредената в чл. 197 КЗ (отм.) обща (5-годишна) погасителна давност е следвало да изтече на 29.08.2020 г. Тъй като погасителната давност е институт на материалното право, приложими са разпоредбите не на чл. 60 и чл. 62 ГПК, а на чл. 72, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. Тъй като 29.08.2020 г. е събота (неработен ден), съгласно правната норма,

уредена в чл. 72, ал. 2 ЗЗД, 5-годишният давностен срок е следвало да изтече на 31.08.2020 г. (понеделник, първият присъствен ден). Пощенската пратка с исковата молба, която се съдържа в пощенски плик, е изпратена по пощата именно на 31.08.2020 г., в който момент е спряна, респ. прекъсната теклата, но неизтекла обща погасителна давност. В този смисъл е и цитираното от самия въззивник Решение № 182/17.11.2010 г. на ВКС по т. д. № 76/2010 г., II т. о., ТК, в което се приема, че „Систематичното място на разпоредбата на чл. 125 ГПК е в Глава 13, Раздел 1 - Предявяване на иск, която обхваща уредбата на видовете искове... В тази връзка законодателят фиксира и началната дата, от която следва да се пристъпи към тези процесуални действия: постъпването на исковата молба в съда... От така изложеното следва, че разпоредбата на чл. 125 ГПК има за предмет на регулиране процесуални правоотношения, които се различават по съдържание от тези, уредени в разпоредбата на чл. 62, ал. 2 ГПК и по никакъв начин не се конкурира или обвързва с последната. От друга страна разпоредбите за погасителната давност са обект на уредба в материален закон - ЗЗД. В чл. 116 б. „б“ от този закон се придава на едно чисто процесуално действие, каквото е предявяването на иск за едно вземане и съответната материалноправна последица: прекъсване на погасителната давност относно него, без с това обаче самото предявяване на иска да губи качеството си на процесуално действие, регламентирано в уредбата на ГПК. Следователно разпоредбата на чл. 62, ал. 2 ГПК се отнася за предявяването на иска като процесуално действие или изпратената по пощата искова молба **прекъсва давността от датата на изпращането, според отбелязването в пощенското клеймо**“, но и в Определение № 60337/7.06.2021 г. на ВКС по т. д. № 936/2019 г., II т. о., ТК; Определение № 114/24.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 952/2020 г., I т. о., ТК; Определение № 769/22.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 2454/2013 г., II т. о., ТК и пр.

Нещо повече, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение (14.05.2020 г.) спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се **погасяват** или придобиват права от **частноправните** субекти, но съгласно § 13 от ПЗР на ЗЗД (ЗИД на ЗЗД, ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) спрените давностни срокове продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“, т.е. от **21.05.2020 г.** Следователно, теченето на 5-годишната давност е било спряно за 2 месеца и 8 дни, поради което тя би изтекла на **07.11.2020 г.** (2 месеца и 8 дни след 29.08.2020 г.), но исковата молба, изпратена по пощата, е постъпила в съда в по-ранен момент - **09.10.2020 г.**

Поради тези правни съображения неоснователен се явява единственият довод за неправилност на първоинстанционното решение, релевиран във въззивната жалба, подадена от третото лице-помагач на ответника.

При определяне на заместващото обезщетение за причинените на ищцата от процесното застрахователно събитие неимуществени вреди е необходимо да се отчете начинът на извършването на противоправното деяние, претърпените от нея болки и страдания вследствие на причинените ѝ травматични увреждания, периодът за пълното възстановяване, нейната възраст, причинените ѝ неудобства и дискомфорт при социални

контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие – средата на 2015 г., както и нормативно определеният лимит на обезщетението за настъпили неимуществени вреди, виновно причинени от застраховано лице по застраховка „Гражданска отговорност” – до 2 млн. лв., при едно пострадало лице, какъвто е настоящият случай (арг. чл. 266, ал. 1, т. 1, б. „а” КЗ, отм.).

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесното ПТП ищцата е претърпяла травма в областта на лявата мишница с **фрактура** на лявата мишнична кост в долната ѝ част. Първоначално счупването е наместено, като е поставена гипсова имобилизация. На проведения след четири дни контролен преглед е установено, че е налице вторично разместване на фрагментите, което е наложило хоспитализация с провеждане на оперативно лечение - открито наместване на счупването с фиксиране на фрагментите с плака и винтове. След почти две години отново е постъпила в лечебното заведение, но вече за отстраняване на металната остеосинтеза, като не е било възможно да бъдат отстранени два винта. Вещото лице от СМЕ, след извършен анализ на представените по делото медицински документи и личен преглед на пострадалата, изяснява, че е налице надлъжен оперативен белег по предно външната страна на лявата мишница с дължина 10 см. и ширина 1 см. над нивото на кожата. Констатира се и **хипертрофия на мускулатурата** на лява мишница, въпреки че е запазен изцяло обемът на лявата лакътна и лява раменна стави. Лечението е продължило около 6 месеца - **без усложнения**, като към момента на прегледа е установено, че възстановителният процес е завършил. През първите две седмици след причиняване на травматичната увреда болките са били с по-интензивен характер.

При изслушване на приетата СМЕ в проведеното на 13.08.2021 г. о. с. з. вещото лице пояснява, че при целенасочени упражнения е възможно при хипертрофията на мускулатурата да се възстанови мускулната маса и мускулният обем, но е **невъзможно** самият мускул да бъде възстановен, тъй като там е нарушено кръвоснабдяването - поради поставената остеосинтеза.

От приетата от първоинстанционния съд като компетентно изготвена и неоспорена от страните СППЕ се установява, че в причинно-следствена връзка с настъпване на процесното травматично увреждане ищцата първоначално е изживяла **остра стресова реакция** - стресово разстройство на психичната дейност с разнообразна, непрекъснатоменяща се клинична картина, включваща както психични, така и телесни (вегетативни) симптоми. Това състояние не е отминало в обичайните срокове, като е продължило да персистира във времето като посттравматично стресово разстройство - наблюдават се доминиращи

тревожни и депресивни симптоми, вкл. и относително трайни промени в личностовите нагласи в посока тревожен тип реакция. Вещите лица достигат до категоричния доказателствен извод, че преживяната в миналото психотравма е последица от процесното ПТП, като е налице неефективно справяне с нея. Преживянето ПТП е възбудило основателен страх за живота и здравето ѝ.

При изслушване на тази съдебна експертиза в проведеното на 13.08.2021 г. о. с. з. вещите лица поясняват, че след преживяната травма ищцата е била консултирана от психиатър, който ѝ е назначил терапия, но тя не я приела, тъй като е имала опасение, че „могат да я приемат за луда“ - „Не е посещавала други терапии“. Окачествяват прогнозата за бъдещето като не много благоприятна, но ако ищцата посещава терапия с медикаментозно лечение, ще настъпи подобрене. Тъй като тази травма се е проявила във възраст, в която ищцата е формирала личността си, налице са трайни нагласи да проявява тревожност и депресивност.

При обсъждане на приетите като компетентно изготвени и неоспорени от страните СМЕ и СППЕ настоящият съдебен състав възприема изцяло направените доказателствени (фактически) изводи, тъй като те са изготвени след преценка на всички събрани по делото доказателства - медицинска документация и личен преглед на ищцата, като вещите лица са отговорили подробно на всички поставени релевантни въпроси.

От показанията на свидетеля А. Б., майка на ищцата, се установява, че след изписването ѝ от болницата пострадалата се чувствала зле - болката не отшумявала, трудно се обслужвала, тъй като е „левичар“, увредата ѝ създавала затруднение в писането, поради което и трудно завършила училище, макар и да е контактувала с приятели и съученици. Според субективните ѝ възприятия обемът на движенията на ръката не бил възстановен напълно. Изпитва притеснение от белега на ръката - „За абитуриентския бал купувахме рокля, която е с дълъг ръкав, защото белегът е голям, груб, на лакътя до под рамото. И до днес тя не носи дрехи с къс ръкав, за да прикрива белега“. Свидетелства, че М. не работи - търсила е работа в магазин за дрехи, като сервитьорка, но изпитва затруднения с ръката.

Съдът приема за достоверни субективните възприятия на свидетеля (с изключение на данните за намален обем на ръката, тъй като от СМЕ се изяснява категорично, че възстановителният процес е приключил окончателно, като е запазен обемът на движение на лявата лакътна и лява раменна стави), тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арт. чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, потвърждават се и от останалите събрани по делото доказателства, като субективните възприятия за последиците върху физическото състояние и психиката на ищцата и преживените вследствие на инцидента болки и страдания са непосредствени.

При така изяснените правнорелевантни факти въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищцата за причинените ѝ от противоправното поведение на делинквентка Ц. С. В. неимуществени вреди е в размер на 40000 лв. Наистина, законодателят е определил висок нормативен максимум на застрахователното обезщетение за причинените от застрахованото лице неимуществени вреди – в размер на 2 млн. лева при причиняване на неимуществени и имуществени вреди при всяко едно застрахователно събитие – арт. чл. 266, т. 1, б. „а“ КЗ (отм.). Следователно, по този начин той е целял заместващото

обезщетение да отговаря на действително претърпените болки и страдания. Но заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат потиснати изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно обществено-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие – средата на 2015 г., и наложилите се морални норми в обществото, респ. съобразно съдебната практика справедливият размер за заплащане на заместващо обезщетение при подобни травматични увреждания (**фрактура** на лявата мишнична кост в долната ѝ част, при извършване на две оперативни интервенции - първата за открито наместване на счупването с фиксиране на фрагментите с плака и винтове, а втората за премахване на остеосинтезата; траен надлъжен оперативен белег по предно външната страна на лявата мишница с дължина 10 см. и ширина 1 см. над нивото на кожата, което обективно загрозява тялото, поради което потиска психиката на младата жена; **хипертрофия на мускулатурата** на лява мишница при запазен изцяло обемът на лявата лакътна и лява раменна стави; при продължителност на лечебния и възстановителния процес от около 6 месеца - **без усложнения**; първоначално породена от преживяното вследствие процесното ПТП **остра стресова реакция**, а впоследствие формирани трайни нагласи да проявява тревожност и депресивност), на пострадал в млада възраст - на 16 години при настъпване на процесното застрахователно събитие, настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищеца болки и страдания вследствие на настъпилото ПТП е в размер на сумата от 40000 лв. При определяне на това обезщетение съдът съобразява, че, като е отказала да продължи терапията при психиатър, ищцата е допринесла до задълбочаване на психологическия проблем. Но той не е непреодолим, в случай че тя се довери на предписаното лечение от специалист.

Въз основа на така приетите за установени факти по делото и изложените правни доводи първоинстанционното решение трябва да бъде отменено в частта, в която предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на застрахователно обезщетение за причинените неимуществени вреди е отхвърлен над присъдения размер от 30000 лв. до сумата от 40000 лв., като в тази част този иск бъде уважен.

Тъй като въззивницата не навежда конкретни правни доводи относно неправилността на първоинстанционното решение в частта, в която е оставена без уважение акцесорната претенция за заплащане на законна лихва върху главното парично притезание, изтекла за периода от 29.08.2015 г. до 28.08.2017 г., в тази част въззивната жалба е бланкетна (съдържа общо оплакване за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт), поради което въззивният съд, преценявайки, че решението и в тази част е валидно и допустимо, като не е постановено при нарушаване на императивни материалноправни норми, следва да го потвърди в тази част (арг. чл. 269, изр. 2 ГПК).

С оглед на обстоятелството, че определеният от въззивния съд размер на дължимото заместващо обезщетение за причинените на пострадалата неимуществени вреди възлиза на сумата от 40000 лв., застрахователят би има право на регресно вземане за същия размер, но

тъй като обратният иск е предявен за сумата от 20000 лв., въззивният съд не може да отмени решението в тази част.

При този изход на спора първоинстанционното решение, което в тази част по своето правно естество представлява определение, трябва да се отмени и в частта, в която на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищцата са присъдени съдебни разноси над сумата от **200 лв.** до 312,50 лв.

Съобразно уважената и отхвърлена част от предявените иски на основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на процесуалния представител на ищцата адв. Т.Х. Х. от САК трябва да се присъди допълнително адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ОС-гр. Перник в размер на сумата от **366,25 лв.** (над присъдената сума от 1098,75 лв. до дължимия размер от 1465 лв.), а за безплатното процесуално представителство пред САС сумата от **346 лв.** - на основание чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Тъй като ответникът се защитава не само по отношение на правопораждащите спорното материално право юридически факти, а и съобразно неговия размер, адвокатското възнаграждение за осъщественото безплатно представителство се определят съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК (при разпределяне отговорността за разноските).

Съобразно отхвърлената част от въззивната жалба на ищцата на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 НЗПП в полза на въззиваемия-ответник трябва да се присъди сумата от **100 лв.** – юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред САС (вкл. и съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото).

Тъй като ищцата е била освободена от процесуалното задължение за заплащане на държавна такса на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, ответникът трябва да бъде осъден по правилата на чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК да заплати допълнително държавна такса за разглеждане на иска пред ОС-гр. Перник в размер на **400 лв.** и допълнително сумата от **185 лв.** - съдебни разноси, а в полза на бюджета на САС сумата от **200 лв.**, представляваща дължимата държава такса за разглеждане на въззивната жалба, предявена от ищцата.

Мотивиран от горното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 293/03.09.2021 г., постановено по гр. д. № 587/2020 г. по описа на ОС-гр. Перник, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от М. Е. В. срещу ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД иск по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД **над** присъдената сума от 30000 лв. до размера от **40000 лв.**, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 29.08.2015 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва от 29.08.2017 г. до окончателното ѝ заплащане, както и **в частта**, в която М. Е. В. е осъдена на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД сумата над 200 лв. до присъдения размер от 312,50 лв., като **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 **да заплати** на М. Е. В., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ж. к. „***“, бл. ***, ет. ***, ап. *** по иска с правно основание чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД допълнително сумата от **10000 лв.** (общо за 40000 лв.), представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 29.08.2015 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва от 29.08.2017 г. до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата част.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД **да заплати** на адв. Т.Х. Х. от САК, с адрес гр. ***, ул. „***“ № ***, ет. ***, офис 7 допълнително сумата от **366,25 лв.** - адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство пред ОС-гр. Перник, както и сумата от **346 лв.** - адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 НЗПП М. Е. В. **да заплати** на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД сумата от **100 лв.** – юрисконсултско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителства пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД **да заплати** допълнително сумата от **185 лв.** съдебни разноси, както и допълнително сумата от **400 лв.** държавна такса – в полза на бюджета на ОС-гр. Перник, а на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК и чл. 273 ГПК сумата от **200 лв.** държавна такса – в полза на бюджета на САС.

РЕШЕНИЕТО е постановено с участието на Ц. С. В., ЕГН *****, - трето лице-помагач на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

СЛЕД ВЛИЗАНЕ В СИЛА на Решението ОС-гр. Перник да отстрани в диспозитива на първоинстанционното решение констатираната в настоящото Решение очевидна фактическа грешка!

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____